

Rahha sai nüüd kohtu kätte antud ja mõl-
lemad suud su vastu mittu korda kohtu ees
üllekulatud ja wimaks otsuseks tehtud: „Kas
sa julged sedda ühhe wandega kinnitada?“
küsisi kohhus kaupmehhe käest — „kas ka
tõeste 900 rubla ollid seal sees?“ — „Jah!“
wastas kaupmehh. Nüüd ütles kohhus: „Tõsta
omma kässi ülles ja wanner!“ — Ja ta wan-
dus. — Selle järrel küsisi kohhus mürisep-
pää käest, kas ta wõib selle peale wanduda, et ta
mitte ennam ei olle leidnud kui 800 rubla.
Mürisep wastas: „Jah,“ ja wandus. Et
nüüd kohhus ülle wandumise ennam kahtlasi
mõttid ei wõi piddada, kinnitas siis mõllemate
wandumised tõeks nenda: et kaupmehh wõida
nüüd ühte otsida, kes 900 rubla leidnud —
se ei olla mitte temma ommadus, ja waene
mürisep wõida omma leitud rahha pruukida,
kunni üks tulla, kes 800 rubla kautanud.

Ühhe warga ümberpöörmine, lapse palwe läbbi.

Ühhes linnas sai üht uut kirrikut siisõn-
nistud ja peeti ka selsammal korral laata, mis-
pärast siis küllast kõik rahwas seenna olli tõt-
nud, ommale laadalt middagi siisõstma, rõõm-
sad ollema ja ka tantsuma. Küllast olli nüüd
üksna waikne aasi, egga olnud ühte ainust in-
nimest küsagil nähha likuwad; ei kipsu egga
kapsu kuulda. Sure pärna al, kus muido
igga õhto nored mehhed koos istusid ja rõõm-
saste laulsid, ei olnud tänna mitte lehhe kab-
binadki kuulda; muud kui üllal puu otsas lau-
lis üks linnuke tašjaselt weel omma õhtu laulu.

Pimmedus olli jubba käes, ja läks kord
korralt ikka pimmedamaks ja ilm jäi ennam
soiku; ja kui lauljad linnud jubba kõik pešsa-
desse ollid lainud, tullid nahkhiirid omma ur-
gastest wälja ja lendasid wirr ja warr läbbi
õhtu tuledõhhu.